

ció, olvidém el passat qu'es font de ran-cunies i aquestas crían odís i'ls odís porten lluites, que paga el poble; vol guém sols pau i germanor, fem un bloc unit i compacte de tots els qui vulgan el bé de Granollers, de tots els qui desitjin normalitzar l'administració de nostra vila; tots hi caben baix aquesta bandera; els qui sigan bons granollerins que s'hi aculleixin.

Avui l'alsém creient que es bona senyera per anar, no a la lluita, que quan tothom desitja lo mateix no s'ha de lluitar, l'alsém per a aixoplugar baix sos plecs a tots els qui vulgan treballar desinteressadament per anostre vila, per la que sols havém de demanar desinterés i bona fé. Deu vulga que els plecs d'aquesta senyera, sigan desplecats per un suau oreig de germanor que a tots deu unirnos i no esqueixats per tempestats d'odís, que al destrossarla, destrossarien amb ella l'última esperansa en un felís pervindre per a nostra vila.

En Ferrán Canellas

Molts antics catalanistes de la Comarca, se quedarán parats i condolguets al saber la trista nova de que'l jove en Ferrán Canellas i Montané, ha mort.

Ha mort en llunyes terres, a la ciutat de Coronel Suarez (República Argentina) aont els etzars de la vida, el varen portar fa pocs anys. Una carta i un periódic (1) ens acaben de dur la fatal nova: la carta l'ha rebuda un individu de la familia i procedeix de la Casa comercial en que treballaba en Canellas, estant plena de paraules de condol i elogi per a el nostre inoblidable amic; el periódic, d'aquella localitat, dedica aixís mateix llargues parrafades a exterioritzar el sentiment que'n els circois d'amics i en el comer de la ciutat, ha produït la mort d'aquell jove, que coneixien com a home d'empenta i de tracte afabilíssim, pero no segurament tal com ademés el coneixiem nosaltres, literat i poeta, patriota, catalanista d'acció.

A la edat en que'ls xicots pensen no mes que'n jugar i divertir-se, en Canellas pensava en coses d'home: pensava en una Catalunya ideal, antónoma; feya versos, organitzava funcions teatrals i vetllades literaries, procuraba vencer i aniquilar les corrents de vulgaritat i totxeria que arreu l'envoltaven.

Era poeta de debó. Aixís li fou reconegut públicament en certamens varis, però encara que aixís no hagués sigut, es lo cert que les seves poesies respiraven una flaire corprenedora, estant sadollades de vera inspiració. Ademés, les deya tant be, que per a'l qui les escoltava, s'aumentaba encara mes el seu positiu valor.

La major part d'elles, están en *La Veu del Vallès*, setmanari en que quant el nostre amic encara no había passat la quinta, hi había fet campanyes brillantíssimes, no sols com a poeta, si que també com a prosista polític: en la colecció dels deu anys d'aquell setmanari, hi ha munió d'articles i de

sols de gran intenció propagant els ideals catalanistes i combatent fermament el caciquisme local.

Es a dir, era en Canellas dels pocs que deu i quince anys endarrera, entenía i sentía el Catalanisme al Vallès i el propagava; dels pocs que sabia fer versos inspirats, sense carrinclonerías; dels que sabia escriure prosa, sense vulgaritats, i sempre amb una pulcritud d'estil no pas gens comú. Hem dit *pocs*, i es la nostra intenció, que el mot *pocs*, se prengui en un sentit ben restrictiu, lo qual posará mes de relleu el talent d'en Canellas, que aixís sapigué sustreure al medi ambient.

Per lo dit, ja's compren que'n Canellas havia tingut càrrecs dels mes importants en quantes organitzacions patriótiques i catalanistes s'havien intentat en aquesta vila, xorca per a granarhi tot ideal. Quant ens deixá per a no veurens mes, desempenyaba'l càrrec de regidor, en representació dels catalanistes, dins d'aquell intent de crear una administració municipal horada patrocinat per la *Popular*.

La malaltia tifoidea ha acabat amb ell. El catalanisme de la Comarca no'l pot mai oblidar; nosaltres el recordarém sempre i preguém per a que Deu tingui al Cel la seva ànima, tot desitjant a la seva familia cristiana resignació.

(1) En el periódic de Coronel Suarez, s'hi transcriu un discurs en lloansa del nostre amic, pronunciat per un de sos companys, en l'acte del enterro i ademés el periódic hi posa aquesta nota necrológica:

«La grave enfermedad que durante nueve días retuvo postrado en cama al señor Fernando Canellas, produjo su fatal desenlace el día 19 del corriente.

Canellas fué un cumplido caballero y ejemplar empleado de comercio, cualidades que habíanle conquistado el aprecio y cariño de cuantos le conocieron y trataron.

La noticia de su muerte causó honda impresión de dolor, especialmente en el comercio, donde gozaba el hoy extinto de singular consideración y afecto.

El sepelio de sus despojos fué una verdadera exteriorización de esos sentimientos, pues estuvo sumamente concurrido, hallándose representado el comercio y el Centro de Empleados de Comercio.

A nombre de este último, antes de ser depositado en la fosa el cadáver, el señor M. Varela pronunció un sentido y eloquente discurso.»

Conferencia Torras

Comensá'l Sr. Torras dient, que amb aquella's comensaven una serie de conferencies instructives per a vigoritzar l'esprit de ciutadania avui tan descuidat. Diu que son intent no es fer credo d'idees particularistas, que no porta cap representació i sols intenta donar una explicació de sa gestió al municipi.

Explica com a Granollers hi domina un estat general de *modorra*, que hi ha molts comodons que tot ho critican, que no trovan may res ben fet, mes élls no fan may res, i els qui no fan els possibles per a regenerar Granollers, no tenen

dret a criticar; afexeix qui hi ha també mot escpticisme. Se queixa de que'ls moviments de Granollers no han sigut mai concients, que per a ferlos sempre s'ha tingut d'utilitzar l'*espejuelo*.

Diu que's deu deixar el camí expedit i no s'han de posar traves a qui pot anar a la corporació municipal; se lamenta de que 'ls que tenen condicions per a fer, no volen fer, i'ls qui volen fer no poden.

Divideix la conferencia en tres parts: *El passat*, desde que anaren a la lluita, catalanistas i republicans units, fins a la vinguda den Barangé.

L'avui, d'allavors fins a la fetxa.

El demà, aquest, diu, ja'l veurém.

Diu que no vé a fer política determinada, que son interés es despertar la clase mitja, la clase neutra; que la causa de no volguer anar a l'Ajuntament, per a molts es la por de ser blanc dels atacs de tothom.

Feia anys qu'els Ajuntaments venían fent una actuació desastrosa dirigida sols a manar autocràticament; a sa sombra's crearen molts interessos, rémora de nostre progrés, per alguns que's creien tenir dret gratuít a la vida. Republicans i catalanistes se juntaren per a lluitar contra'ls qui mai ningú s'hi havia atrevit, sortint triufants en Manel Montañá i en Xiol; a n'en Montañá, valentse de l'influencia, no li deixaren pendrer posesió i quedá no mes en Xiol.

Les valentes campanyes de periódics locals havian remogut l'opinió i s'iniciá la *Popular*; s'uniren dretes i esquerres i lograren treurer 6 regidors el Maig de 1909, que sumats amb en Xiol i en Sarroca constituiren majoria, logrant fer alcalde a n'aquest últim.

Vingueren al mitx any les eleccions de Novembre i lográ la *Popular* tenir una majoria d'onze regidors contantne sols tres la minoria. No obstant aquesta majoria, diu que no pogueren fer gran cosa, doncs els nomenaren alcalde al Sr. Estrada individu de la minoria, a qui fá durs càrrecs per sa gestió que califica de desastrosa per a Granollers; diu que'ls privá de fer feina positiva, es vritat que podien fer recursos empró fora d'aquí val més l'influencia que la rahó.

Ataca durament al Sr. Estrada i diu que a pesar de tot, la *Popular* feu feina profitosa com la supresió pe l'*Olla dels pobres* que califica d'espectacle botxornós, las obras de la casa de l'infancia, subvenció a la Creu Roja, inauguració de la caixa d'estalvis, allargar les hores d'oficina fins a la una, per a que poguessin anarhi'ls obrers i alguna altre reforma; algunes obres públiques com la cloaca de la creu i'ls empedrats la plassa Boada i carrer de Sta. Elisabet.

No obstant per massa bona fé, per el carinyo a Granollers, no volguerem feros polítics i aixó fou la causa principal de la crisis de la *Popular*, ja que practicament deviam amotllarnos al ambient que'ns rodejaba; i llavors com are era necessari fer política. No volguerem fer cas dels qui ens deian, entre altres en Coma, qu'era necessari un amparo polític fora de l'Ajuntament i com no'l teníem ni'l buscabam tors els assumptes se perdian á Barcelona; si n'haguessim fet cas, si haguessim buscat aquest amparo, encara dominaría la *Popular*.